

DE VOERMAN

Jan stond rustig te spitten in zijn grote tuin. Zijn waakhond ging als een razende te keer, toen ik de werf betrad. Behoedzaam werd ik naar de voormalige paardenstal geloodst. In deze verbouwde gezellige ruimte stond de koffie al klaar.

Mijn oog werd het meest getrokken naar de accordeon, die afgedekt was met een mooie plastic hoes en op een tafeltje stond. Daar lag trots het onderwerp van ons gesprek te wachten. Al vlug hielp Jan me uit de droom. Zijn grootste passie, "HET PAARD", kreeg terecht voorrang. Zijn vriendelijke ogen achter dikke brillenglazen, begonnen te glinsteren. In zijn ex-paardenstal zat Jan op zijn

stokpaardje.

Vader Janus was voerman. Dat hield in, dat bij 's morgens om 4 uur al uit de veren was om zijn span te voeren. Vader pakte alles aan, wat maar vervoerd kon worden: de tobsen met bessen van de kleine boertjes werden naar de veiling in Tilburg gebracht; de kolen voor de leerlooierijen ter plekke bezorgd; de dikke bomen op de koets versleept; het graan voor Guust van Gorp zijn molen aangevoerd.

Tot laat in de avond was vader in de weer. Het harde werken was geen sta in de weg voor het nageslacht. Moeder Jans schonk het leven aan 10 kinderen. Jan was het 5e kind uit de rij.

Als kind mocht hij vader al om 4 uur meehelpen met voeren.

Voor hij naar school moest, zat bij dan nog wat te dommelen bij de platte buis.

Eigenlijk is Jan met het paard opgegroeid.

Na de lagere school lag het in de lijn van verwachting, dat bij vader zou meehelpen. Twintig jaar lang haalden ze voor de melkfabriek "De Eendracht" de melk op.

Soms lagen er zulke diepe blubber-sporen in de zandwegen, dat de boerderijen onbereikbaar waren. De boeren moesten dan zelf hun kannen van 30 liter op een kruiwagen tot aan de bereikbare weg aanvoeren.

DE PAARDEN

Als er een paard kreupel was, was er ook geen brood op de plank. Vader liep dan te mopperen. Moeder had dan een levenswijze volzin op de tong: "*Zolang het maar in de stal blijft, pa!*". Het verplicht stempelen drukte dan minder zwaar. Soms reed vader 's nachts een paar vrachtjes. Dit in-het-zwart wat bijverdienen, bleef niet onopgemerkt door de jaloerse blik van sommige dorpsgenoten. Diegene die vader dan aanbracht kon op een flink pak slaag rekenen.

Met weemoed denkt Jan Caron terug aan de "grijze". Dit paard was een grote Belgische knol. Het sleet heel zijn paardeleven bij de Caronnen, behalve de 3 jaren dat het samen met zijn ooms Cor en Frans in concentratiekamp Vught gevangen zat. Na de bevrijding konden ze het "familiestuk" terugkopen. Van oom Frans hebben ze nooit meer iets vernomen.

Vervoerbedrijf Caron en Zoon liep zo goed, dat er een tweede koppel trekpaarden voor zoonlief werd aangeschaft. In 1946 zou Jan de eerste zijn, die een oude

Engelse dumpwagen kocht. Vader bleef gewoon met zijn paarden de boer opgaan om bomen te versjowen en bieten te vervoeren.

HET CONCOURSWERK

Ondertussen hadden ze ook al een harddraver aangeschaft en nu begint er een nieuwe periode in Jans leven: de paardencoursen.

Drie volgeplakte fotoboeken zijn de stille getuigen van een bewogen paardenverleden. Het begon allemaal op de wilde banen van Maastricht, Mechelen en Gulpen. Daar gingen de mindere goden met paarden en sulky de strijd aan. Samen met zijn maat Henny de Kort, haalde hij zoveel overwinningen, dat ze niet lang aarzelden om over te stappen naar de "profs". Op Duindigt en Groningen streed Jan om de ereplaatsen met de andere toppers van Nederland. Meestal had Jan zelf de teugels in handen; soms werd de bekende pikeur Willem Geertse ingehuurd. Rond 1975 was Jan met zijn stayer "Manderino H" de grote concurrent van "Kees Verkerk". In die jaren sleepten ruiter en paard 65 overwinningen in de wacht en het dubbele aantal andere ereplaatsen. Zo maakte een eenvoudige Oosteindse voerman furore op de Nederlandse drafbaan.

Als je zoveel van paarden weet, de fijnste kneepjes van dit vak kent, en zoveel van die dieren houdt, kijkt men er niet van op, dat je zo'n erelijst behaalt.

Toen Jan in 1981 zijn beide benen brak, omdat "Zeewinde" op hol sloeg, was dit nog niet het einde van zijn passie. Hij ging door tot 1988. Op aanraden van zijn vrouw Nelly stopte hij.

De paardengeschiedenis zet zich echter voort. Zijn kleinkinderen rijden nu ook al paard en Jan is zelf van plan weer te gaan fokken.

DE ACCORDEON

Als het even stil wordt en er weer een bakske wordt genomen, gaan twee paar ogen richting accordeon. Als 7-jarig kind begon Jan te spelen. Deze trek had hij ook van zijn vader meegekregen.

Meester Minjon is de muziekmeester, die hem van noten leert spelen.

Anderhalf jaar lang werd er voor de laatste H. Mis op zondagmorgen geoefend.

Met Piet van Rijen, de oom van Toon, werden ze een veel gevraagd duo op bruiloften en met kermissen.

Toen Jan in 1954 met Nelly Michielse trouwde, werd zijn accordeon opgeborgen. Nelly schonk Jan vier kinderen: Anneke, Wies, José en Janus.

Na 37 jaar pakte Jan zijn oude liefde, de accordeon, weer op. Samen met zijn broer Ad gaf hij zijn medewerking aan een bonte avond voor buurtvereniging 't Hoekske. Nu zijn ze uitgegroeid tot een complete band, met een gitarist, de zoon van broer Ad aan het keyboard en twee zangeressen.

Daarnaast is hij samen met zijn vrouw Nelly bij het "Dongens Bont". Deze folkloristische klompdansersgroep van 7 echtparen onder leiding van Jan Jansen wordt veel gevraagd. Zo vergezelden ze bijvoorbeeld voetbalvereniging Willem II tijdens een toernooi van 10 dagen in Noord-Frankrijk. Ze voorzien jaarijks de culturele dag van de K.B.O. van passende ontspanning.

Alleen treedt Jan maandelijks op voor de oudjes in "De Volckaert" te Dongen.

Met carnaval speelt de Oosteindse band weer in "De Beurs".

Het gonst van het echte leven op de Hoge Dijk 16.

Als Jan opstaat om wat voor me te spelen, pakt hij niet de accordeon, die onder die mooie plastic hoes op het tafeltje staat. Hij gaat naar binnen en komt terug met een kleine accordeon, waarop zijn vader ook altijd speelde. De

sterke grote handen die "Manderino H" naar vele overwinningen voerden, glijden nu zachtjes langs het klavier van vaders Hohner.

Hij speelt het lied, dat hij zelf dichtte ter gelegenheid van de Gouden Bruiloft van vader en moeder. In 8 coupletten bezingt hij de beelden uit zijn kinderjaren:

Ik weet nog hoe pa zondagsavonds ging biljarten in 't cafe.

We mochten dan op hem wachten, want hij bracht steeds "kwatta" mee,

O, wat was het dan gezellig bij ons pa en moeder thuis.

Ma vertelde dan een sprookje rond die oude platte buis (bis)

Het is zijn lievelingslied.

Een grote combinatie-wagen van Coca-Cola toetert om dieselolie.

We gaan stilletjes uit elkaar. Als ik wegfiets, langs "Place de Manderino H" probeert Boris de mooie tekst, die mijn hart roerde, te overblaffen.